

РЕШЕНИЕ

№ 5206

гр. София, 03.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 13.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2689** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.156 и следващите от ДОПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция в С., [жк], Бизнес парк С., сграда 15, ет. 5, чрез адв. Т. Т. и адв. Н. У., срещу Ревизионен акт (РА) №Р-22221520006941-091-001/05.11.2021 г., издаден от Г. И. М. - орган, възложил ревизията, и Ю. С. Т.-С. - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 701/28.04.2020г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите.

С жалбата се твърди незаконосъобразност на РА, твърди се противоречие в РД предвид твърдението на равизиращите органи, че данъчния кредит зависел от задължение за регистрация по чл.96 З.. Според изложеното в жалбата, данъчният кредит не може да бъде отказан на формално основание, каквото е липсата на регистрация по определен ред. Сочи, че му е отказано правото на приспадане на данъчен кредит с единствения мотив, че е регистриран по реда на чл. 97а от ЗДДС и съответно, съгласно чл. 70, ал. 4 от ЗДДС, не е налице това право. Намира, че органите по приходите не са съобразили практиката на СЕС, съгласно която регистрацията е ирелевантна за възникването на правото на данъчен кредит и не може да бъде пречка за упражняването му, като в тази връзка се позовава на практиката на СЕС и по-специално на Решение на съда по дело С-507/16 – [фирма]. Иска се отмяна на ревизионния акт в оспорената му част като неправилен и

незаконосъобразен.

В с.з. жалбоподателят се представлява адв. Т. и адв. У., които поддържат жалбата и молят същата да бъде уважена. В ход по същество претендират разноски по списък. Представят писмени бележки.

Ответникът - директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление С., чрез процесуален представител юрк. С., оспорва жалбата изцяло като претендира неоснователността ѝ в становище по делото. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, Трето отделение, 7-ми състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка по реда на чл.160, ал.2 ДОПК, от фактическа и правна страна по законосъобразността на оспорения по делото РА приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата съдът съобрази следното:

С решението си директорът на Дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика е уважил жалбата срещу РА частично, като е отменил РА в частта на установените резултати по ЗДДС за периодите от м. 02.2018 г. до м. 09.2020 г., ведно със съответните лихви за забава. С решението си директорът е потвърдил РА в частта за непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер 179 774, 75 лв. (главница, ведно със съответните лихви), установени за данъчни периоди от м. 12.2014 г. до м. 04.2015 г., от м. 06.2015 г. до м. 12.2015 г. и от м. 02.2016 г. до м. 01.2018 г. Видно от жалбата до съда, РА се оспорва именно в частта за непризнатото право на приспадане на данъчен кредит, в която част е потвърден с решението на ответника.

Жалбата до съда е с дата 17.02.2022г., а решението на директора е връчено на 03.02.2022г., с оглед на което жалбата до съда е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК. Решението на директора е издадено в срока по чл.155, ал.1 ДОПК, поради което оспорването по делото е допустимо.

По издаването на РА от компетентен орган, спазването на изискванията за форма и процесуалните правила, съдът приема следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221520006941-020-001/13.11.2020 г., връчена на 15.12.2020 г., издадена от Е. М. С. на основание Заповед №РД-84-2200-1062/09.11.2020 г. в качеството на заместник на Г. И. М., и двамата на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., оправомощени със Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.12.2014 г. до 30.09.2020 г. Със Заповеди за изменение ЗВР №Р-22221520006941-020-002/12.03.2021 г. и №Р-22221520006941-020-003/15.04.2021 г. е определен срок за завършване на ревизията 14.05.2021 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221520006941-092-001/15.09.2021 г. Срещу констатациите в него е подадено възражение вх. №53-00-2320/15.10.2021 г., което прието като процесуално допустимо, но неоснователно по същество.

Установени са допълнителни задължения за ДДС в размер на 753 146,67 лв. и са начислени лихви в размер на 239 734,63 лв. в следствие на непризнато на основание чл. 70, ал. 4 от ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит за всички ревизирани

периоди, с изключение на м. 05.2015 г. и м. 01.2016 г.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3 и чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ), изх. №Р-22221520006941-040001/15.02.2021 г. В отговор са представени оборотни ведомости, хронологичен регистър за извършените счетоводни записвания по сметки, фактури за покупки и продажби, протоколи по чл. 117 от ЗДДС, справка за вземания и задължения, банкови документи, обяснителни бележки. С Протокол №Р-22221520006941-П.-001/15.04.2021 г. са приобщени доказателства от извършена проверка за възстановяване на ДДС с УИН 22221520174315.

Установено е, че [фирма] е специализирана маркетингова и ИТ компания за услуги, която спомага продажбите на своите клиенти – основно компании в сферата на информационните технологии, като им предоставя професионални услуги чрез осигуряване на нови клиенти посредством целенасочени телефонни маркетингови проучвания, адресно профилиране и дейности по качеството. Основен доставчик, свързан с осъществяването на оперативната му дейност е [фирма], ЕИК[ЕИК]. Между двете дружества е сключено споразумение за сътрудничество от 22.12.2011 г., съгласно което изпълнителят се задължава да намира и наема хора на трудови договори за изпълнение на проекти на възложителя, като ги квалифицира и обучава за изпълнение на дейности, свързани с тези проекти.

Ревизираното лице е регистрирано по ЗДДС на основание чл. 97а, ал. 2 от ЗДДС, тъй като предоставя услуги по чл. 21, ал. 2 с място на изпълнение на територията на друга държава членка, считано от 10.08.2012 г. Начислявало е ДДС за осъществените от него вътреобщностни придобивания или услуги, по които е получател, като е издавало протоколи по чл. 117 от ЗДДС и е отразявало същите в регистрите си за ДДС. До м. 12.2017 г. ревизираното дружество не е извършвало доставки с място на изпълнение на територията на страната и с получатели данъчно задължени лица, регистрирани в България. За тези доставки то е издавало фактури и е начислявало данък, като ги е включвало в отчетните си регистри (дневник за продажби) към подаваните от него ежемесечно справки-декларации по ЗДДС.

Ревизиращият екип е установил, че [фирма] не е спазило разпоредбата на чл. 79, ал. 2, т. 2 от ППЗДДС, съгласно която за лице, регистрирано на основание чл. 97а от ЗДДС не възниква основание за начисляване на ДДС при издаване на фактура. Съгласно чл. 113, ал. 9 от ЗДДС регистрираните по чл. 97а, ал. 1 и 2 от ЗДДС лица нямат право да посочват данъка в издаваните от тях фактури. Органите по приходите са записали, че на основание чл. 85 от ЗДДС данъкът е изискуем от всяко лице, което посочи данъка във фактура и/ или известие по чл. 112 от ЗДДС.

Констатирани са също, че дружеството е достигнало облагаем оборот по смисъла на чл. 96 от ЗДДС към 20.12.2017 г. и е следвало да се регистрира задължително на основание ал. 1 от тази разпоредба. Поради това и на основание чл. 102, ал. 3, т. 2 и чл. 67, ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 53, ал. 2 от ППЗДДС, следва да бъде начислен ДДС в общ размер на 782 058,94 лв. за периодите от 20.12.2017 г. до 30.09.2020 г. В резултат на тази констатация обаче не са установени допълнителни задължения, тъй като ревизираното дружество вече само е начислило данък в същия размер, като е издавало фактури с посочен в тях размер на данъка на отделен ред и ги е включвало в отчетните си регистри за съответните данъчни периоди.

Посочено е още, че [фирма] не е съобразило ограничението на чл. 70, ал. 4 от ЗДДС относно правото на приспадане на данъчен кредит за лицата, регистрирани на

основание чл. 97а, чл. 99, ал. 1 - 6 и чл. 100, ал. 2 от закона и неправомерно е ползвало такова право по фактури, издадени от доставчици, регистрирани на територията на страната, както и по получени доставки по чл. 82, ал. 2 - 6 от ЗДДС, за които е издало протоколи по чл. 117 от ЗДДС. В резултат органите по приходите са извършили корекции на приспаднатия данъчен кредит с ДДС по всички фактури, включени в дневниците за покупки, общо в размер на 753 146,67 лв. за всички периоди в обхвата на ревизията, с изключение на м. 05.2015 г. и м. 01.2016 г.

Въз основа на изложеното, органите по приходите са извършили корекции на декларираните от лицето резултати за ДДС за всички ревизирани периоди, с изключение на м. 05.2015 г. и м. 01.2016 г. За периодите от 20.12.2017 г. нататък е прието, че е приложима нормата на чл. 102, ал. 3, т. 2 от ЗДДС, като същата е посочвана многократно в РД при детайлното описание на формиране резултата за всеки ревизиран период, но при всички периоди е налице пълно съвпадение между декларирания размер на начисления от ревизираното лице данък и установения такъв. Тоест, корекция на декларирания размер на начисления данък не е извършвана, тъй като лицето само е начислило дължимия размер на данъка.

Ревизията приключва с РА №Р-22221520006941-091-001/05.11.2021 г., издаден от Г. И. М., на длъжност началник сектор в ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Ю. С. Т.-С., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Актът е връчен на 11.11.2021 г. по електронен път.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред. В производството пред него, решаващият орган се е произнесъл с решение № 150/31.01.2022г., директорът на Дирекция „ОДОП“, с което е отменил Ревизионен акт №Р-22221520006941-091-001/05.11.2021 г., издаден от Г. И. М. – орган, възложил ревизията, и Ю. С. Т.-С. – ръководител на ревизията, в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за периодите от м. 02.2018 г. до м. 09.2020 г., ведно със съответните лихви за забава и го е потвърдил в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за периодите от м. 12.2014 г. до м. 04.2015 г., от м. 06.2015 г. до м. 12.2015 г. и от м. 02.2016 г. до м. 01.2018 г., ведно със съответните лихви за забава. Със същото решение, в мотивната му част, решаващият орган е установил допуснати технически грешки при определяне размера на резултатите за периодите м. 10.2018 г. и м. 09.2019 г. За м. 10.2018 г. дружеството е декларирало 4 953,74 лв. начислен данък, ДДС с право на данъчен кредит в размер на 5 717,46 лв. и резултат за възстановяване в размер на 763,72 лв. При ревизията е определен начислен данък 4 953,74 лв., ДДС с право на данъчен кредит 0,00 лв. и резултат ДДС за внасяне 4 853,74 лв., вместо 4 953,74 лв. За м. 09.2019 г. е деклариран начислен данък 37 265,38 лв., ДДС с право на пълен данъчен кредит 318,45 лв. и резултат за периода 36 946,93 лв. за внасяне. С РА е определено, че на основание чл. 102, ал. 3, т. 2 от ЗДДС е дължим ДДС в размер на 37 265,38 лв. и на основание чл. 70, ал. 4 от ЗДДС не е налице право на приспадане на данъчен кредит. След корекцията е установен резултат ДДС за внасяне в размер на 37 625,38 лв., вместо вярното 37 265,38 лв. (разместени цифри), т.е. установеният размер е с 360,00 лв. повече.

От изложеното до тук съдът формира извод за допустимост на ревизионното производство по смисъла на чл.109 ДОПК, както и за законосъобразното му образуване, предвид издаването на ЗВР от компетентен орган.

ЗВР, РД и РА са издадени като електронен документ, подписани с валиден и неоспорен от жалбоподателят нито с жалбата, нито в хода на съдебното производство

електронен подпис, връчвани са на ревизираното лице като електронни документи и по електронен път, видно от представените към тях разписки и удостоверения за връчване.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на издадените актове на органите по приходите - съответно по чл.113, 117 и чл.120 ДОПК, същите са връчвани на ревизираното лице, което е могло да се запознае със съдържанието им и да защити правата си. Не са допуснати нарушения на процесуалните правила относно сроковете, а доказателствата са събирани по предвидени в ДОПК способи - чрез връчване на искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице, справки в базата данни на НАП, данни от подадените дневници и справки-декларации по ЗДДС и за извършените доставки и начисления данък, за получените доставки и ползвания данъчен кредит на основание чл.68, ал.1 и ал.2 ЗДДС, данни за дейността на дружеството въз основа на представените писмени доказателства от страна на последното.

По материалната законосъобразност на РА, съдът намира следното:

Жалбоподателят [фирма] е регистриран на основание чл. 97а от ЗДДС от дата, предхождаща началото на ревизираните периоди. Не е спорно също така, че до м. 12.2017 г. не е извършвало доставки с място на изпълнение на територията на страната, както и че с фактура от 20.12.2017 г. е достигнат оборотът от 50 000,00 лв. за задължителна регистрация по чл. 9б, ал. 1 от ЗДДС, като в срок до 28.01.2018г. на лицето е следвало да бъде издаден акт за регистрация, ако лицето бе подало своевременно заявление за това.

Основният спор в случая е дали жалбоподателят е имал право да приспада данъчен кредит през периодите, за които за него единствената приложима регистрация е била тази по чл. 97а от ЗДДС от една страна, и от друга дали той е имал право да приспада данъчен кредит след момента, в който достигайки оборота за регистрация, той е бил длъжен да начислява данък върху извършваните от него доставки с място на изпълнение в страната (и което той е изпълнил).

В хода на ревизията органите по приходите са проверили и първичните и вторичните счетоводни документи, счетоводни регистри, хронологични и аналитични записвания по счетоводни сметки, оборотни ведомости на дружеството, движенията на паричните средства на дружеството. Установено е, че през ревизирания период от 01.12.2014г. до 30.09.2020г. жалбоподателят е осъществявал доставки на място с изпълнение извън територията на страната, които попадат в обхвата на чл.69, ал.2 ЗДДС, съгласно който за целите на ал. 1 за облагаеми доставки се смятат и доставките в рамките на икономическата дейност на регистрираното лице, които са с място на изпълнение извън територията на страната, но които биха били облагаеми, ако са извършени на територията на страната. Пред периода 01.12.2014г. – 30.09.2020г. ревизираното лице е предоставило услуги на клиенти, които представляват телепродажби – експанзия на онлайн пазари на клиенти извън Европейския съюз – В. I. и К. LAB S. G. от САЩ и Швейцария.

Установено е, още че за 20.12.2017г. до м.02.2018г. (част оспорвания пред настоящата инстанция период), дружеството е издавало фактури за продажба на услуги на клиенти, установени на територията на страната, за които независимо, че не е било регистрирано лице по ЗДДС, е начислило данък по ЗДДС с данъчна ставка в размер на 20% съгласно чл. 6б, ал.1, т.1 ЗДДС. Дружеството е включило размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка –

декларацията по чл.125 и е посочило фактурите в ДП за съответния данъчен период. Не е спорно, че през ревизираните периоди дружеството е регистрирано по ЗДДС само на основание чл. 97а, ал. 2 от същия закон. За [фирма] е съществувала възможността да се регистрира по ЗДДС по избор, но това е сторено след ревизираните периоди - жалбоподателят е регистриран по избор, независимо от облагаемия оборот, считано от 09.12.2021г.

Не се спори по делото, че по фактурите и в размерите по тях, посочени в мотивите на РД и РА за всеки от процесните данъчни периоди, дружеството е ползвало право на данъчен кредит на основание чл.68, ал.1 и ал.2 ЗДДС.

Безспорни са и констатациите в РД, че през ревизираните данъчни периоди жалбоподателят е предоставял услуги на клиенти, които представляват телепродажби – експанзия на онлайн пазари на клиенти извън Европейския съюз – В. I. и К. LAB S. G. от САЩ и Швейцария. През всеки от ревизираните периоди органите по приходите са установили и описали подробно в мотивите на РД и РА, приспадането на данъчен кредит на основание чл.68, ал.1 и ал.2 ЗДДС за получени доставки на услуги по облагаеми доставки.

В РД органът е посочил редакцията на чл.70, ал.4 ЗДДС в сила от 01.01.2015г., но в предходната редакция нормата също е предвиждала, че "няма право на данъчен кредит лице, регистрирано на основание чл.97а", предвид на което изключението е в сила за всички ревизирани периоди. Действително жалбоподателят [фирма] е регистрирано по чл. 97а, но не е имало обща регистрация по З. - на основание чл.96 ЗДДС - задължителна, при достигането на определен оборот или по чл.100 ЗДДС- по избор на лицето.

Видно от чл. 70, ал. 4 ЗДДС, регистрираното по чл.97а лице, няма право на данъчен кредит. От тази забрана не са налице изключения.

Към настоящия случай приложимост безспорно намира Решение от 15.11.2017 г. по дело С-507/16 на СЕС, макар и не така еднозначно, както се твърди в жалбата.

Следва да бъде споделено изложеното в решението на ответника, основано на решението на съда на ЕС по делото С-507/16 за допустимост на национална правна уредба на държавите членки, като тази по чл.70, ал.4 ЗДДС, предвид постановеното с второто изречение от диспозитива на съдебното решение - Решение на Съда (шести състав) от 15 ноември 2017 г. по преюдициално запитване от Административен съд София-град — България, [фирма]/ Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ — С., дело С-507/16, а именно:

" Член 168, буква а) и член 169, буква а) от Директива 2006/112, изменена с Директива 2009/162, обаче трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат законодателство на държава членка, съгласно което установено на територията на тази държава членка данъчнозадължено лице, което се ползва в нея от режим на освобождаване от данък, не може да упражнява право на приспадане на дължимия или платен в

тази държава данък върху добавената стойност за услуги, получени от установени в други държави членки данъчнозадължени лица, които се използват за доставки на услуги в държави членки, различни от държавата членка, в която е установено това данъчнозадължено лице ". В това решение се вмениява в компетентност единствено на националните юрисдикции преценка на въпроса, дали лицето прилага режим на „освобождаване“ от задължението за начисляване на ДДС, който режим съгласно ЗДДС е приложим за лицата с оборот до 50 000 лв., реализиран за дванайсетмесечен период, който факт според СЕС е разделителната линия между утвърдителния и отрицателния отговор на поставените въпроси за допустимост на национална уредба, поставяща ограничения върху правото на приспадане на данъчен кредит на лице (а именно чл. 70, ал. 4 от ЗДДС). По този въпрос решаващият съдебен състав, анализирайки конкретните факти по административно дело № 13644/2018 г. по описа на 8-мо отделение на ВАС, които в голяма степен съвпадат с първия очертан спор, излага мнението, че разпоредбата на чл. 70, ал. 4 от ЗДДС, доколкото е предвидена за лица, които попадат именно в режим на освобождаване от задължение за начисляване на ДДС, не представлява нарушение на данъчния неутралитет. В съдии в състава по цитираното дело подробно разсъждават над мотивите на СЕС от цитираното вече решение, което е постановено по преюдициално запитване, отправено от първоинстанционния съд по същото дело, и изтъкват, че ако лицето се е възползвало от режима на освобождаване, то за него не възникват задължения по ЗДДС и признаването на право на приспадане на данъчен кредит за получаваните доставки би довело до възникване единствено на права за него. Регистрацията по чл. 97а от ЗДДС, доколкото същата представлява по-скоро задължение за снабдяване с идентификационен номер, не оборва извода, че жалбоподателят и по настоящото производство се е възползвал от избора да остане извън режима на задължително начисляване на ДДС, тъй като в чл. 97а, ал. 5 от ЗДДС е предвидено, че лице, което е регистрирано на основание на този член и за което възникнат основания за задължителна регистрация по чл. 96, 97 и 99 или за регистрация по избор по чл. 100, ал. 1 и 2, се регистрира по реда и в сроковете за задължителна регистрация и регистрация по избор. Тоест за него е било възможно да заяви регистрация на основание чл. 100 от ЗДДС и той по свой избор е останал в режима на освобождаване. Затова и не могат да бъдат споделени възраженията в жалбата, касаещи установените с РА задължения от отказано право на данъчен кредит за периодите от м. 12.2014 г. до м. 01.2018 г.

Преюдициалното запитване е отправено в контекста именно на чл.70, ал.4 ЗДДС, видно от мотивите на решението на съда на ЕС и от български съд.

Предвид на така даденото тълкуване, то на основание посочената разпоредба е допустимо ограничаване на правото на приспадане на ДДС, доколкото на основание регистрацията на жалбоподателя по чл.97а ЗДДС, същият е освободено лице в България - държавата, в която е установено и на регистрацията му. След като жалбоподателят извършва само доставки с място на изпълнение в друга държава членка и които доставки се облагат в държавата членка по мястото на изпълнението им, както и, че жалбоподателят не е начислявал ДДС за доставките за извършваните от него услуги. Това е установено в РД. Нито в жалбата по административен ред, нито с жалбата до съда, нито в хода на съдебното производство, жалбоподателят е твърдял друго за извършените от него доставки. В този случай, съгласно чл.113, ал.9 ЗДДС, и на основание, че жалбоподателят не е регистрирано по ЗДДС, а има само и единствено регистрация по чл.97а ЗДДС, същият няма право да посочва данъка в издаваните от него фактури, платец на данъка е получателят по съответната доставка и получателят има право на данъчен кредит в държавата-членка, където е мястото на изпълнение. От чл. 113, ал.9 ЗДДС следва, че извършените от жалбоподателя доставки на услуги за ревизираните данъчни периоди, не съставляват облагаема икономическа дейност на територията на българската държава, тъй като се осъществяват само на територията на друга държава членка.

На основание всичко изложено, жалбата по делото е неоснователна, оспореният по делото РА в частта за установени задължения за ДДС на основание непризнато право на данъчен кредит общо в размер на 179 774, 75 лв. (главница, ведно със съответните лихви), установени за данъчни периоди от м. 12.2014 г. до м. 04.2015 г., от м. 06.2015 г. до м. 12.2015 г. и от м. 02.2016 г. до м. 01.2018 г., като съдът следва да постанови отхвърлянето на жалбата.

Съдът на основание изложеното и чл.160, ал.1 ДОПК,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция в С., [жк], Бизнес парк С., сграда 15, ет. 5, чрез адв. Т. Т. и адв. Н. У., срещу Ревизионен акт (РА) №Р-22221520006941-091-001/05.11.2021 г., издаден от Г. И. М. - орган, възложил ревизията, и Ю. С. Т.-С. - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 701/28.04.2020г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите за установени задължения за ДДС на основание непризнато право на данъчен кредит общо в размер на 179 774, 75 лв. (главница, ведно със съответните лихви), установени

за данъчни периоди от м. 12.2014 г. до м. 04.2015 г., от м. 06.2015 г. до м. 12.2015 г. и от м. 02.2016 г. до м. 01.2018 г.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: